

та и на адютантина, и се затвори въ харема за да распитва гяурката, жената на Петра Катхрджията. Отъ женитѣ е най-лесно да се узнае всичко, защото тѣ всичко знаятъ. Еленка не се стѣснява, тя вече попривикна и стана разглезена въспитанница на харема. Тя не плаче и не се сърди, но се умилква около свойтъ покровителъ. Съ усмивка женитѣ обезоръжавали явичника, кръстоносеца, даже Прусеца. Тя, разбира се, намисли да освободи съ свойтъ усмивки любимий си мжжъ отъ затвора, и напада на суровийтъ мютесарифинъ съ женското оръжие — съ свойтъ прелести. Не се знае какъ ще се свърши всичко това. Мютесарифина заповѣда никого да не пущатъ въ харема, безъ всѣкакво исключение.

Заптитѣ обърнаха цѣлий градъ, прѣтърсиха всичкитѣ кафенета и всички хавища, надникнаха даже въ домоветѣ на чорбаджитѣ, агитѣ, еснафитѣ и ефендетата. Християнитѣ говоряха че търсятъ Кушу-Оглу, когото вѣчно ловятъ и никакъ не могатъ да уловятъ. Мюсюманитѣ расправяха за комитетитѣ, говоряха че тѣ се доимжнали въ Сливенъ и нѣкждѣ се скрили, но че ще ги намѣрятъ, изловятъ и избѣсятъ на бѣсилкитѣ, за предпазване и за страхъ на гяуритѣ. Търсяха, търсяха, но никого не намѣриха. Каракачанитѣ исчезнаха още прѣвъ нощта и неизвестно кждѣ се дѣнаха; а при Кушията, както всѣкога се случва, навѣрно е дошълъ нѣкой заптия съ поздравъ отъ бейоветѣ и мюфтията, и му казалъ: махай се! защото и той не се намѣри. Всичко си тръгна по-старому: каратъ въ града дърва съ магарета, момцитѣ и момичетата отиватъ отъ града на фабрикичѣ да тжчатъ сукно за царскиѣ войски, по всичкитѣ пжтища людѣтѣ отиватъ въ града и плизатъ нѣ въ града, както всѣкога бива въ Сливенъ.

Прѣвъ Клуцухоръ вървеше керванъ. Жената на свѣщенникъ Иванъ, още пѣргава попадия, пжтуваше вѣсѣднала на гонъ; рѣдомъ съ нея, на кираджийски конь, вървеше сестрата на свѣщенника дѣвицата Хариклия, а отъ друмата страна, на ватъръ, млада калугерка. Подиръ тѣхъ, на магарета, на катжри и на конѣ, пжтуваха дванадесетъ души млади и стари калугери и нѣколко вървяха